

AKATALPA

Ocak 2018 - Sayı 217

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin PEKER

Hüseyin ALEMDAR

NEYSE, O!

sen daha bir şey görmedin hüseyin
bir zamanların bursa'sıydı bizim üsküp
altı kardeş tarafından kurulmuş
altı depremde yıkılmış göz kaş işaretleriyle
sevmediği şarkıyı söylemeye başlar ya insan
günün olmadık saatlerinde, periler gelip üstüne
şeytanın bile nefret ettiği şarkılar dolandır diline
aramızda akrabalık bile yoktur saz evleriyle
herkes kendi ördüğü duvarı yıkabilir
aynı zamanda şiddetin fotoğrafını çekercesine
yüklenir yaşam üstüne
sen bir şey görmedin harabati baba tekkesini gördüğünde
kıskanacak vaktin bile olmadı kan kaybindan
ağaç keser gibi yonttun geçirdiğin günleri
ölgün saatler çıkardın kendine, yongası boş zamanlar
hepsini öldürdün, cehennem seyredildi
çok hasta taşıdığın
içinden geçilen sokak günlerinden
köstekli saatine yüklenen bir yığın boş kişi
dengesini kaybederek
bardağının üstüne düştü
çürümeden atlattın onca sevgilileri
karla beslenen ömrünün üzerine
oluklu oyma kalemiyle kazanmış
eski sevda nöbetleri
en hızlı geçen yolcu gemisi sendin yeryüzünden
eksik dişlerinle yakasına gül ekledin dostlarını
ne çok sorusu var sana insan olanın

bursa'nın iyi halidir üsküp
komşu ve akrabamızın mahallesi
babalık hakkım dönmüş vardar'ın çarkında
kirlili bir balık yer ayırıyor üstümüze
elimize tutuşturulan pusula:
hangi yönü işaret eder bu kez
hesap kesip duruyor önümüze, neyse o!

sen daha bir şey görmedin hüseyin
öbür dünyaya geçiş ücretiyle gel üstümüze
şövalyelik romanlarında bir kahraman
güneşin doğmasına saatler varken
neyse o! sorma işte!

karışık yaşadık bir de
kendini gemi sana bir parçayla üstümüzde
serin kalple açtık dost sofralarını
madalyamız kimin göğsünde parladı?
ıhlamur çaydan güzel dedik
ben hep arıyorum adaçayı kokan öpücükleri
kuş kadınlar geliyor üstüme
neyse o!

yer ayırma mezarlık köşesinden bize
kirlendir düşüncüyü ölüm
toprak saçıldı her yere!

YAS, VI

Kanımdaki sevap
kandığım ve kanadığım günah
hayat nakışı dağ cümlesi
defterlerimin krampı serap
isyan, büyük ağrı tek başınlıkta
nisyan, küçük ağrı kalpte
asker kokusu dede yadı
iki gözü de buğulu bir ilçe Eleşkirt, içimde
Doğubayazıt yarı belgesel bir film babam gibi
doğu ki dokunaklı ve dokümanter
orta metrajlı film daima
yastan ve yaradan yapılmaz

/bu şiir bu ağrı
hüseyinlik ömrüme dağ görgüsü
Cemal Süreya yadigarı köstekli saat
gülcemal menevişli/

Selam sana hüznümün gizli başyapıtı Ağrı
kanağrı şehrim benim
k
ân--
bildim demek gibi büyük
buldum kadar küçük

âh, büyüklü küçük!

Devrek, 23 Kasım 2017 //////////////

Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Suat Kemal Angı, Sevil Avşar, Hakan Cem, Ünsal Çankaya, M. Güner Demiray, Oresay Özgür Doğan, Mustafa Dursun, Özgün Ergen, Osman Serhat Erkekli, Gökhan Ertekin, Mehmet Girgin, Örsan Gürkan, Barbaros İrdelmen, Korkut Kabapalamut, Beytullah Kılıç, Mustafa Ergin Kılıç, Serdar Koçak, Hüseyin Korkmaz, Fahrettin Koyuncu, Hüseyin Köse, Cihan Oğuz, Mine Ömer, Selma Özeşer, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Muharrem Sönmez, Ümit Şener Ta, Erdinç Top, İsmail Güney Yılmaz, Recep Yılmaz, Hakan Yirik.

GÜNLÜK

Osman Serhat ERKEKLİ

482 – Sistem Tanrı. Katmanlı bir sistem. Cansızlardan ülkelerin ilişkilerine kadar kâh düzen kâh aksaklıklar içinde yürüyor. Sistem sanrı.

483 – İsmet Tokgöz'ün, dostu Arkadaş Z. Özger için yazdığı *Arkadaşım Zekâi* adlı kitap çıktı. İyi bir biyografi olmuş. Kitapta Arkadaş'ın el yazısı belgeleri de var. Ve Yayınları iyi kitaplar çıkarıyor. Arkadaş'ın şiirleri de o yayın evinde.

484 – Ramis Dara'ya sadece “Şükr” yazdım. O da “Ne mutlu yaşıyoruz” diye cevap vermiş.

485 – Biz hâlâ çocuğuz Fatih de çocuktu. Muhammet de çocuktu... Belki tanrının bir çocuk oyunu bütün bunlar.

486 – Hırsızlık da ustalık ister.

487 – Dünya farz-ı muhal bir karınca yuvası. Çoğu boşuna hayatlar... Egosu kendinden mülhem şairlerin hayatlarını önde kılan kıl payı bir fark var. Ama bazı karıncaların heykeli yapılmış ne farkeder. İnsanlar karıncaların ve arıların yuvalarını işgal ediyorlar. Bitkilerin dünyasından öğreneceğimiz çok şey var. Ramis Dara'nın kulakları çınlansın.

488 – Yahudi Levi'nin bluejeanı, Mr. Sanduviç'in ekmek arası öğünü, General Montgomery'nin ceketini ve en mühimi Coca Cola. Orhun abideleri bu dünyanın neresinde.

489 – Kadıköy Akdeniz kahve ve lokantasında Sevil Avşar, Adil İzci, Şeref Bilsel ile oturduk. Adil İzci'nin *Su ve Yaprak* kitabını eve götürdüm. İyi ve özgün bir şair. Şeref Hakan Keysan'ın *Dün Ağrısı* adlı kitabını verdi. Hakan'ın temiz ve düzgün bir üslubu var.

490 – Yücel Kayıran'ın *Efsus'a Yolculuk* adlı şiir kitabı yazması da okunması da zor bir kitap. Hilmi Yavuz'un *Lânet Şiirleri* yapay. Biçim içeriği dayatıyor. Masa başı yani.

491 – Kamil Eşfak kalp krizi geçirmiş. Geçmiş olsun. *Çocuğın Miracı* adlı kitabı mühimdir.

492 – Sevil Avşar diyor ki: Her delinin kendi tanrısı vardır ve o tanrı onu kollar gözetir.

493 – Serdar Koçak'ın bütün şiirleri *Kırmızı Yıllara* ve *Veda* adları altında iki cilt halinde bin sayfayı aşkın olarak yayımlandı. Sevil Serdar için bir sonraki çağın dilini yaratmış diyor. Ben de Serdar İkinci Yeninin üç atlısından daha iyi ve daha özgün diyorum.

494 – Erkut Tokman'ın *Şehirlerle Yanar Dünya* adlı kitabının İstanbul şiirlerini ve Mikelanj'ın monoloğunu çok sevdim.

495 – Bazen kötüler hatırlanır.

496 – Ramis Dara diyor ki: Her şey bizim bakışımıza bağlı. Kendimizi oyalayalım. Gidip ne yapacağız? Toprağı güzelleştireceğimize havayı güzelleştirelim bir süre daha.

GEZEĞENLERARASI SERMAYEYE DOĞRU

Sevil AVŞAR

Enformasyon Devrimiyle yeni bir dünya tasavvuru çıktı karşımıza. Bu gün hiç doymayan, doyamayacak geniş bir nüfus talep etmekte, muktedirler. İnsanlar üretim zincirinden yavaş yavaş çıkarılmıştır ve robotların ürettiği ürünler pazarlanmaktadır. Tüketiciler için AVM'ler bile gereksizdir artık. Şimdi bireyler evlerinden, oturdukları yerde internet üzerinden ihtiyaçlarını kolayca karşılamaktadırlar.

Yeni dünyada bütün mekânlar anlamını yitirecek; fabrika, banka, okul, AVM gibi kurumlara gerek kalmadan her türlü alışveriş cep telefonu ile yapılacaktır. Reklamın acımasızca uyuşturduğu kitle, tüketim konusu ürünler için iletişim imparatorları tarafından sürekli kırbaçlanmaktadır. Sermaye, sosyal medyayla gençleri, insanları uyutup büyük oyunun fark edilmemesini sağlamaktadır. Artık dünyadaki her tüketici ekranının karşısında zavallı bir köledir.

Eski imparatorluklar değil sanal imparatorluklar iktidardadır. Chip küçüktür ama kârı büyüktür ve uzay çağında da öyle kalacaktır. Şu anda geliştirilen her türlü iletişim aracıyla dünya, uydulararası yaşamı beklemektedir. Şimdi yaşadıklarımız atmosfer dışına ve aya ilk uydular gönderilirken tasarlanmıştır. Yüzyılların projesi hayata geçirilmektedir. Başka gezegenlerde yaşadığı düşünülen varlıkların tüketici olmaları varsayımı, iletişim teknolojilerini daha da önemli kılmaktadır. Çünkü dünya çapında üretim stokları eritemeyecek kadar birikecektir. Bu dünya artık küçük gelmektedir sermayeye. Tüketici sayısı sabitlenmiştir. Yeni tüketicilerin peşine düşmek zamanıdır. Şimdi uluslararası sermayeden değil, gezegenlerarası sermayeden bahsetmek gerekmektedir.

Başka bir cepheden bakıldığında şunları söylemek mümkün... Dünyadaki kıt kaynaklar bitmek üzeredir. Çok yakında gıda, su, elektrik vb kaynaklar sınırlanacaktır. Uzun projeleriyle talep edilen büyük tüketici kitlesine karşılık olarak gezegenlerde aradığımız doğal kaynaklara ulaşma düşleri görmektedir sermaye. Yoksa çarkın dönmeyeceği duracak, sömürülecek kaynak da tüketici de kalmayacaktır. Yıllardır uzay projelerine yapılan yatırım, sermayenin de elde edeceği kâr düşünüldüğünde çok komik kalmaktadır. Tarih boyunca sermayenin yaptığı en büyük yatırımdır bu. Atılanlar, Kaptan Kırklar, Mr. Spocklar, sandığımız kadar masum değilmiş demek.

Tehlikeli işler, tehlikeli ilişkiler bunlar. Yeniçağ için yeni Spartaküsler aranıyor beyler. Bilgilerinize sunulur.

07 Aralık 2017

497 – Herşey görece. Yıldızlar birer toz. Belki mikrobik varlıklarız.

498 – 07 Aralık 2017. Şeref Bilsel, Sevil, ben Kadıköy'de Son Gemi adlı lokantada oturduk. Orhan Alkaya ve Mustafa Köz ile de selamlaştık. Orhan Alkaya'nın *Yenilgiler Tarihi* mühimdir. Şeref'e çocuklar için yemek yapıyor musun deyince: İnsan yiyorsa yemeğini de yapmalı dedi. Bir söz daha yine ondan: Yaşamak utanmaktır.

KART ZAMPARA, AZGIN TEKE, HORUZ NURİ

Saman altından çok su yürüttüm ben
Her sırrımı ayrı birine teslim ettim
Halbuki Tuborg'ları tokuştururken hayat bana güzeldi
Çerezlerin en ucuzunu koymuşlardı önümüze
Garson kız sakalı ağarmış adamın ne aradığını soruyordu
gözleriyle
Bizden bahşiş çıkmazmış gibi hınçla sallıyordu memelerini
Dizlerimiz arada birbirine değiyordu masada
Ellerin ne yapsam ısınmıyordu

55'ine dayanmış bir herifim
Köprüünün altından çok sular akmıştı
O sene ayvalar bol ürün verdi
Kış çok sert geçecek dedi CNN'de Bünyamin Sürmeli
Ekranında dağlara dokunsam çığ düşecekti ortamıza
Ne yapsam burnun köpek burnu gibi soğuktu

Suya götürüp susuz getirmedim kimseyi
Kümele dadanan tilki de olamadım şu hayatta
Ama adım Horoz Nuri'ye çıktı şehirde
Çantamda son kullanma tarihi geçmiş kondomlar
Güvenlikten geçerken bik bik ötüyordu hepsi
Gülmekten zembereği kırıldı eşref saatlerinin

Suat Kemal ANGI

ÇOK UZAKTA

Samuel Beckett'e...

çıkış levhasından başlıyorum yürümeye
kafasız gölgemin ardından sessizce
kıştan merhamet uman soğuk taşlara basa basa
çıplak ağaçlara mutsuz serçelere acıya acıya
terli bulutların sesini kaybetmiş sesinden
çıkamazları ve kenti didik didik etmiş gözlerinden sonra
adlandıramadığım durgun bir armoninin
avutucu boşluğunu duyuyorum söngün içimin
karşıma alıp bir vakit denizi dağları ve seni
öyle çok bağırarak isterdim öyle çok susmak ki
önüne çıkmayanın önüne çıkmayı
göğsümün aşktan önce güneşle ılıdığı
mevsimin gelmesini diliyorum şimdi
çabuk çabuk
taşlar ısınmalı otlar ısınmalı uzanmalıyım
içi de bir dışı da karanlığınla
fark etmez kitaplarla papazlarla itiraflarla
fark etmez cenin zarında ya da taş avluda
fark etmez şafakta ya da şarkıda
Port Sudan ölümcül yumruğu kurtlanmış aşk
ve düşman kuşlar ve sadakat çok uzakta ////

YENİ HABERLER

Kulağım kırışte.
Bir fare gibi sindim,
kamp kurdum oraya neredeyse.
Haber bekliyorum, iyi ya da kötü
ama her hâlükarda büyük, sarsıcı,
taşları yerinden oynatacak,
kartların yeniden dağıtılmasını dayatacak kıratta bir haber.

Orada yaşıyorum işte,
kapının arkasında;
ne zamandır beklediğimi artık anımsayamadığım
yaşamsal önemdeki söz konusu değişikliğe ilişkin
kırıntı boyutlarında,
önemsiz de olsa bir bilgiyi sonunda edinebilmek umuduyla.
(Size göre önemsiz.)
Yemiyor, içmiyorum,
kulaklarım giderek büyüyor,
rüzgârla tamamen dolan devasa yelkenler gibi
şahlanıp çarşaf çarşaf dalgalanıyor,
yine de bir şey duydukları yok. Üzüntü.

Hiçbir şey olmuyor.
Hayal kırıklığına uğruyorum,
anlatılamaz derecede sıkılıyorum öyle.
Ne arayan ne soran,
yanlış bir telefon olsun gelmiyor,
haberleri açayım diyorum,
'Bugün de hiçbir şey olmadı,
boşu boşuna bekleme ey vatandaş' anonsu,
gazeteye baksam yine aynı sekiz sütuna manşet;
gerçi, dışarı çıkıp gazete de alamıyorum ki bu durumda.
Evi terk eder miyim hiç!

Acıkmıyorum, susamıyorum da.
Ölüp gideyim zaten her şey hep aynı kalacak,
yeni, sansasyonel haberler ışık hızıyla yayılmayacak,
dengeler değişmeyecek,
sessizlik tam ortasından yarılıp kırılmayacaksa.
Bu böyle devam edip gitmez ki.

Ne olacağına dair öngörüm de yok.
Her şey olabilir pekâlâ.
İyi ya da kötü.
Siz bir şeyler biliyor musunuz,
kulağınıza çalınan havadis var mı,
benden ne saklıyorsunuz
böyle hiç utanıp sıkılmadan acaba. Neden.

Gerekirse yıllarca bekleyebilirim burada,
kapının arkasında,
dikkatim dağılmaz benim,
kulaklarım müthiş keskin, hep tetikte,
o bir şey er ya da geç olacak,
adım gibi biliyorum bunu.
Zaten olmamak gibi bir lüksü var mı sanki,
artık o derecede acımasız, umursamaz olunabilir mi!

ACININ KESİŞEN DOĞRULARINDA HAKAN KEYSAN VE SEVİL AVŞAR ŞİİRİ

Beytullah KILIÇ - Mustafa DURSUN

Beytullah Kılıç

Niteliğe Vedâ*- Sevil Avşar

Artshop Yayıncılık, Ekim 2017’de Sevil Avşar’ın *Niteliğe Vedâ* isimli kitabını okurla buluşturdu. Kitap, şiirin ne olması gerektiği üzerine bir metinle başlıyor. Bu metin şiirlerden ayrı tutulmayı; bütünün bir parçası haline getirilmiş. Bir nevi Sevil Avşar şiirinin manifestosu durumunda. Metinde şiiri ve şairi besleyen unsurlar üzerine birkaç cümle söylenmiş:

“(...)Ölümün acı bilinci sürekli gerilimde tutar şairi. (...) Gurbetin acı türküsünü çağırın bir çocuktur şair.”(s.5)

Sevil Avşar, şiirlerinde çocukluk mitine saplanmanın dizelerini sunuyor okura. Özellikle cinsiyet rollerinin kazanılmasından sonra kadın kimliğinin toplum normlarına indirgenmesi, Sevil Avşar şiirinde isyanın fitilini ateşliyor:

“(...)Hâlâ içinde mi o küçücük türk kız

...

Alışkanlıkları zorlamakta mı hala(...)”(s.6)

“(...) ‘Öteki’ne yer yok eril dünyada(...)”(s.7)

Bu karşı duruş kimi zaman varoluşsal eleştirilere varıyor. İlahi inanç felsefesinin de bu noktada açıklarını okurun yüzüne vurmaya ihmal etmiyor. Karşı duruşlar bir sitem havasında şiire giriyor. Kişisel varoluşundan toplum sağlığını altüst eden büyük yıkımlara taşıyor davasını. Bu yıkımların kaynağıyla sosyal yaşantının dayatmaları arasında bir bağ olduğunu görüyor. Değişimin tek taraflı olamayacağını farkında Sevil Avşar:

“(...) Benzin döktü kullarım kulların rüyasına

Az kalsın yakacaktım bütün tapınaklarımı

(...)

Kutsal kelimelerle ırzına geçerken çocukların

Şeytan sanıyordum kendimi; acımasız, kibirli

Auschwitz’te Ruanda’da Gazze’de

Bağışladım tanrıyı, peygamberi taşladım(...)”(s.99)

Sevil Avşar şiirinin çocuğun cinsiyetsizliği noktasından hareket ettiğine değinmişim. Bu sebeple şiirlerinde sık sık çocukluktan bir kesite odaklanıp kendi derinine düşüyor. Büyü, şair büyüünce –cinsiyet rollerine bürününce-bozuluyor. Çocukluk çoğu bireyde bir masal bahçesidir. Orda bizi rahatsız eden hiçbir şey yoktur. Her şey kusursuzdur. Sevil Avşar, “Niteliğe Vedâ” derken bir taraftan da 21. yy dünyasını eleştiriyor. Kolaylaşan hayat, niteliksizliği de beraberinde getiriyor şaire göre. Özellikle teknolojinin hızlı yükselişi, sosyal medya eleştiri oklarının hedefi oluyor şiirde. “MSN, SMS, google, bluetooth, wireless...” şiire giriyor böylece. Bu eleştirinin derinine indiğimizde aslında tek sorunun ‘büyümek’ olduğunu anlıyoruz:

“(...) MSN yoktu, SMS yoktu

Kızılderili çocuklardık sadece(...)”(s.13)

Kolaylaşan yaşam koşulları toplumda amaçsızlık hissini de palazlanmasına sebep oluyor. Bu amaçsızlık vahşet seviciliğine dönüşüyor. Dönüşüm şair ile toplumun ayrıştığı temel nokta haline geliyor:

“(...)Ekranda daha fazla cınnet bekliyor halk

İştahla, şehvetle, şefkatle... Bekletmeyelim

Biraz anne öldürelim, biraz devlet, biraz baba(...)”(s.28)

Aşağıdaki dizeler bana *Nazım Hikmet*’in:“...Yaşarsın, kalbimin kızıl saçlı bacısı/ En fazla bir yıl sürer /yirminci asırlarda/ ölüm acısı...”dizelerini hatırlattı. Aslında hep bir bezulme algısı bireyi rahatsız etse de bu duygunun altında biten bir masalın izleri görülecektir. Çocukluk masalının bitişiyle sürekli bozulan, yozlaşan dünyanın ortasında bulur birey kendini. Teknolojik gelişimin hızıyla birlikte dünya daha hızlı dönmeye; bilgi daha hızlı yayılmaya başlıyor. Böylece yozlaşma da hızlanıyor:

“(...)Tüketilen ne pet şişe ne kâğıt

Ağutlar tükeniyor söylemeli(...)”(s.13)

Şair, huzursuzluğunun derinlerinde hep tanrısal kavramını sorguluyor. Hayattan aldığı tat yitimini bu pencerede sorguluyor. Çünkü inanç sisteminin de toplum dayatmalarıyla şekillendiğinin farkında. Hayatının ‘veda’ delikleriyle dolmasını bu karanlık ormanda cesaretle sorguluyor:

“(...)Orasını burasını elledik tanrımızın

İpotekli bir hayat yıkıldı omuzlarımıza(...)”(s.20)

“(...)Ah! Bırak tanrıyı

Daraldığında gökyüzü

Ne melek, ne gölgesi uğradı kapımıza(...)”(s.36)

Şair, zamanın dönüşsüzlüğünde bir kapana kısılıp kalmış. Veda deliklerinden dizelerini savuruyor sözde hayata!

“(...) ‘Mazi kalbimde vardır’(...)”(s.8)

Dün Ağrısı**-Hakan Keysan

Yalın dizelerle içinde ufak serzenişler biriktiriyor Hakan Keysan şiiri. Orta yaşın devrilmesiyle şairde zamana karşı yeni imgeler hayat buluyor. Zamana karşı kurulan imgeler, kendi içine yolculuklardan parçalar saklıyor. Zamanın bir yolculuk olduğunun farkında. Gitmelerin sağlamlasını yaparken her durakta kendinden parçalar buluyor:

(...)Hiç durmuyor zaman böyle

Oysa ölmek vakti bu gelen(...)”(s.6)

(...)Ben kırdım

avlude biriktirdiğim şeyleri

Ben savurdum

evrenin dişleriyle gevelenen bir çağı(...)”(s.10)

Hakan Keysan, zamanın lisanıyla konuşmayı seviyor. Evi, bir inzivanın yüreği olarak gören şair; küflerinin izdüşümünü şiire imge olarak taşıyor. Zamanın lisanı, sık sık maziye ve özellikle çocukluğa dokunuyor. Yeni yalnızlıkta her şeyi bir yaşamamışlık perdesi arkasında sessizce tekrarlıyor. Bu noktada hayat için koşturmanın anlamsızlığına çıkıyor şairin tüm sokakları. Elde, sessizlikten ve yalnızlıktan başka bir şeyi kalmamışlığın buhranını yaşıyor şiirde:

“(...)Bir yayın ucundan hiç fırlamamış gibi dingin duruyorlar

Hiç tren kaçırmamışlar gibi olağan

Hiç doğmamışlar kadar ölü(...)”(s.11)

Şiirin adından da anlaşılacağı gibi “**Sanma ki hayattır bu**”!

Hayatın anlamsızlığı kimi zaman şairi öfke nöbetlerine vuruyor. İnsanın ikiyüzlülüğü, din tüccarlığı şiirin haklı tepkisine çarpıyor. Bu noktadan hareketle öfkesi dünyanın tüm haksızlıklarını bir bir geziyor. İçine düşülen anlamsızlıktan toplumsal duyarsızlıklara kurulan tepki merdivenleriyle çıkmaya çalışıyor:

“(...)Ve sana inanıp seni reddetmektir
Para ve Allah arasında geveleyen insan
Hangisine tapınacağını bilmiyor...amin...(s.
12)

Günlük hayatın rutinliğine çarpan Hakan Keysan şiiri geceye demir atıyor. Kitaba isim olacak derece geceyi çağrıştıran bollukta imgeler buluyoruz kitapta. Şairi bu derece geceye çeken kavramı da sessizlik olarak ele alabiliriz. Günlük koşturmacılardan kendini dinlemeye vakit bulamamakta ve bunun çaresi olarak geceye sığınmaktadır:

“(...)Ben gecesi yırtılmış sabahın avlusunda yokluğunu dinliyorsun(...)”(s.18)

“(...)Bir geceyi sana geçtim boydan boya(...)”(s.27)
“Gece olunca gövdesini terk etmiş insanları kutup yıldızında(...)”(s.35)

“(...)Bu zifiri giz(...)”(s.39)

21. yüzyılda benzer hayatlar içinde çırpınıp duruyoruz. Erken uyanmalar, gürültüler, ayağımız toprağa değmeden geçen aylar, ast üst ilişkileri... Bu şartların şüphesiz şair ruhunda açtığı yaralar daha derin olacaktır. Günlük hayatın imajları yeniden şekillenecektir şiirde. Bu çırpınının gereksizliği, anlamsızlığı, şairi evlere sürüklemektedir. Hatta evlere kaçış yetersiz kalmakta ve şair geceyi beklemektedir kendini dinlemek; şiire soyunmak için! Öyle ki Hakan Keysan şiirinde Behçet Necatigil’in “evler”inin çürümüşlüğüne görmek olasıdır. Anlamsızlık duvarına çarpar rutin!

“(...)Sorma işte
Muhteşem hatalarla meşhursuz bu günler
Belki dünyaya dair
En güzel günahdır bu
Belki menteşesinden
Eskimiş kapının gıcirtıstıyız(...)”(s.39)

Sevil Avşar ve Hakan Keysan, rutinden, haksızlıklardan, korkularından... kısacası hayattan kaçışın gizlerini şiire bağışlayan iki şair. Sevil Avşar, bu noktada çocukluğu bir saplantı derecesinde dizede tutuyor. Hakan Keysan için de “ev” ve “gece” kavramları kaçışın esas durakları olmuş. Bunun yanında boşa geçen zaman olarak görüyor hayatı. Eve kapatıyor şiiri. İki şair de şiirlerinde kaçışın farklı rotalarını seçse de yolları zaman kavramı üzerinde kesişiyor.

Mustafa Dursun

Dün Ağrısı-Hakan Keysan

Hakan Keysan şiiri, akli dünde kalmış bir kitapta soluyor: *Dün Ağrısı*. Murathan Mungan’ın: “Acıyorsa geçmiş, geçmemiş demektir.” gibi çarpıcı bir dizesine bağlayabiliriz onu. Şair ilk şiirde:

“(...)Kalmalar zamanı huzur yeri değil
Zamanın dünü
Dünün ağrısı
Ağrıyla biçim alan şeylere inanyorum
Aşk

Nicedir kimsesizlerin evi(...)” (Dün Ağrısı s.4)

dizeleriyle kitabın adını vermektedir. Aynı zamanda şiirini, acı temasıyla sürdüreceğini işaret etmiştir.

Her adımı ağrı, her harfi talan sayfalar arasında ilerlerken; şairin, zaman mefhumuna acıyla eğileceğini düşünüyorum. Nitekim şiirinde, dize getirdiği kelimelerin, kafiyelerle ulaşmaya çalıştığı ritmin; onu, ölüm imgesinin çarpıcı süsüne götürdüğünü söyleyebilirim.

“(...)Birlikte yanarlar ve garip kokuları vardır cehenneme dair

Bir tanrıya inanırlar ve korkmadan sevmeyen tanrıları
Dünyadaki cennetleri bir kadının topuklarına kadardır(...)”
(s.13)

Hakan Keysan, yukarıdaki dizelerde sataştığı bir kitlenin olduğunu belirtiyor. Bu kitle ikiyüzlüdür. Kadının topuğu görüldük sıra onların cenneti başlar. Her toplumda olduğu gibi şair yine eleştirmen kimliğindedir.

“(...)Ben şimdi bilinmez bir kapının mandalına üşüyorum
usul usul Sen yüzünü şiir o dünyaya çiçekler
kokularıyla sevişirken(...)”(s.18)

Dün Ağrısı, geçmişin çilesini düşünmekten; ne içinde bulunduğu an’a odaklanmakta ne de geleceğe bakmaktadır. Aynı düzensizlik mekân seçiminde de mevcuttur. Şair, kâh çatı katında-tavan arasında- gökyüzünü inceler kâh çöl ortasında dolaşır kâh bilinmez kapılarda bulur kendini. Yani zamansızlığı mekânsızlık ile bütünlemektedir. Böylece uzayda zamanı bükmenin peşine düşmektedir. Bu, bana Einstein’ın izafiyet teorisini anımsattı: Einstein, zamanın olduğu yerde mekân, mekânın bulunduğu yerde zaman olduğunu vurgular. Böylece bilim bize uzayın sonsuzluğunu, dünyanın sınırını mantıklı bir temele oturtur. Keysan, o temelde şiirini kurar; evvelin acısıyla soluklanacak bir mekân bulamanın huzursuzluğunu taşır.

Keysan, biçime özendiği şiirlerde daha şairane yapılar oluşturmaktadır. Şiirin bu kaygılarla yükseleceğini umuyorum. Çünkü biçime vereceğimiz önem, ritmi ve imgeyi beraberinde getirecektir. Şiir, bir kompozisyonsa andığım unsurlar belli bir plan dâhilinde yerini kolayca bulabilir. Aynı zamanda biçim kaygısı güttüğünde daha lirik, coşkun metinler oluşturuyor Hakan Keysan:

“(...)Beklerler ve kimseler gelmez beklemek acıdır
Bir tohumun gölgesinin çatlamış kucağında
Her acıda daha büyür daha ölür daha ölür
Hepimizin yerine kalbinden üşür çıplağında(...)”(s.26)

Biçim kaygısından yol almışken: Hakan Keysan, evvelin düşüncesi: zamansızlıkla mekânsızlığın verdiği acı ve pişmanlıktır. Şair, biçimi özgürleştirdiğinde dilin egemenliği kısıtlanmaktadır ve birçok şiiri aforizma niteliğinde dizelerle bitirmektedir:

“(...)Ancak ölüm açığa çıkarır bizi (s.8)

“(...)Hep kaçan şeyler tarif eder bizi (s.33)

“(...)Kaç gitmelerin namusuyla toparlanır bu dünya (s.23)

Dün Ağrısı, etrafına bir rasathanedeki bakıyor gibi. Şiir boyu devam eden evren, uzay, yıldızlar, gece, dünya, güneş... Gece parlayan bir rasathane olacak mı Hakan Keysan şiiri? Onun gece dinginliğinde inşa ettiği şiirini ritim ve imge ile örmesine bağlı...

“(...)Buralarda yokken sapiens özgürlük dağların tek sahibiydi”(s.45)

Şairin yukarıda bakındığı evren, insanın olmadığı zamanlarda özgürdü. İnsan, aslında aradığını beyan ettiği özgürlüğün düşmanıdır. Çünkü insan kötüdür; kendi dışındaki varlıklara mekânları dar eder. Kitapta, Döngü şiirinde de dünyaya fırlatılmışlık duygusu aşılabilir okuyucuya. Bu önermelerin varoluşçuluk ile ilgili olduğunu düşünüyorum.

Hakan Keysan, *Dün Ağrısı*’nda toplumun dününden de bahseder. Darbeler, baskınlar, vurulmalar ile şairin çocukluk ve gençlik çağına denk gelen acılar işlenmektedir. Toplumun huzursuz günler geçirdiği 1980 dönemi, şairin çocukluk günleridir. Onun dilinde *dağılmış biliyeler, basılmış oyuncaklar*... İyi bir çocukluk olmadığı için şair bastırma yöntemini kullanarak:

“(...)Bu kapının alçılması

Bu siyahın rengi sorma

Sorma işte

Muhteşem hatalarla meşhursuz bu günler(...)”(s.39)

Niteliğe Vedâ- Sevil Avşar

“(…)Ölümün acı bilinci sürekli gerilimde tutar şairi(…)”(Niteliğe Veda s.5)

Niteliğe Veda şairin, tanımsızlığından nitelik kazanan şiire, bakış açısıyla başlıyor. Sevil Avşar, şiirin umut ve umutsuzluk arasındaki gerilimden doğduğunu söylüyor. Acaba bu kitapta neyin niteliğine veda ediyor? Acaba hangi umut-umutsuzluk dalgasında düşüyor da şiire sarılıyor? İlerde, yürüdükçe...

Şair, şiirin tanımını verdikten sonra: “Göster cümle âleme kardelenin rengini/Göster er meydanında cümle böyle kurulur “ dizeleriyle bir var olma kaygısı gütmektedir. Şiir alanında, yaşamakla yetinecek bir kaygı değil... Poetikasını ortaya koyacak kadar şair, kadın kimliğiyle şiir örecektir kadar şair: “Öteki 'ne yer yok eril dünyada/Hizadan çıkaran dudaklarına saklanıyorum”(s.7) Aynı şekilde şairkabulleri reddederek hizadan çıkıyor.

Sevil Avşar kitabında *secde*, *şeytan*, *mütevekkil*, *cennet*, *günah* vs. kelimelerle İslamiyet kavramalarını kullanmaktadır. Bu kullanım tebliğ ya da tenkit olmamakla birlikte; din tüccarlarına dokundurmalardan ibarettir. Dinin ve diğer toplumsal sözleşmelerin -özel yorumlar sonucu- kadın kimliği üstündeki tahribi, bir muamma değildir. Şair din bezirgânlarına *kambur* gibi iğreti bir sözle seslenmektedir. Kadın kimliği ise *kumrudur*. İnsan kendisi ile olan serüvenini anlatırken kadını, çocuğu, aşığı; ceylan, güvercin, kumru, tay, serçe, sığırcık gibi varlıklarla eşleştirir. Şair, böylece gücü ve masumluğu doğadan ödünç almaktadır. Okuyucuya dil ile söylemek istediğini bu varlıklar yardımıyla arka planda desteklemektedir.

“(…)Bazen gözlerinden kuşlar uçuran kadın
Her vakit secdeye varan kamburlara inat
Kilitlediğim şeytanlarımı özgür bırakıyorum(…)” (s.7)

Şeytanın kilitlenmesi diye bir şey İslam terminolojisinde yoktur. Kişioğlu tüm kötülük kaynaklarının etkisiz olmasını ister. Ama dünya bir sınav yeri iken şeytan serbest dolaşmalıydı: Yaratılış günü Allah ile şeytanın andı bu şekildeydi. Sevil Avşar'da bu andın gereği şeytanın özgürdür: - Kötülere inatla- şair, özne yaratıcıya da başkaldırmıştır.

Kapitalizm ve modernizmin hayatımız kadar sanata da etkisi vardır. Eleştirmenlerin merakla beklediği şey: kapitalizmin sadece kavram olarak değil tüm unsurlarıyla sanatta işlenebilmesidir. Çağın getirdiği soyut sorunlar (bunalım, yalnızlık, yabancılaşma, korku vs.) modern şiirde başarıyla ele alınmaktadır. Ama bunların gündelik hayata yansımaları olan (banka, faiz, kredi kartı, ATM, AVM vs.) unsurlar şiirde yeterince yer almıyordu. Sevil Avşar'ın şiirinde bu kavramları işlediği görülmektedir. Yalnız daha şairane ve çarpıcı buluşlar ile kavramların yedirilimi olması gerekiyor.

“(…)Sonra kavuşmak
Kavuşmak sözcüğü Google'da bulunamadı(…)”(s.12)
“(…)Bluetooth aşkına, wireless aşkına
Herkes kendisiyle yüzleşmeli şimdi” (s.14)

Sevil Avşar, Niteliğe Veda'da toplumla, tanrıyla, babayla, kardeşle, anneye kavgalıdır. Modernizmin perçinleştirdiği sahtelik ve yabancılaşma, şairi olması gereken kıyıda uzaklara sürükler:

“(…)Aynı dilin düşman lehçelerdir annelerle kızları(…)”(s.36)

“(…)Kardeşiyle yarışır da bir ömür(…)”(s.26)
“(…)Bağışlamadım tanrıyı, peygamberi taşladım(…)”(s.9)

Gerek Sevil Avşar'ın gerek Hakan Keysan'ın günümüz şiirine sunacakları katkı yadsınmaz. Yalın dil ile yürüdükleri yol, şiirin bin-lerce yıldır aşınası olduğu yoldur. Getirecekleri yeni buluşlar, tamamlayacakları müzik şiirlerinde yadırganmayacaktır.

HÜLYA

yanıma hiç yaklaşma
sen hülyalı bakarsın günlere
ben dalgın ağaçlardan düşen
bir yaprağım eşliğinde

hep kaygılı yaşadık
bütün geçen zamanları
senin evin hep yükseklerde
ben kızılca kanlı düşerimle
yalnız bir yürek içindeyim
hiç unutmadım
sana yazdığım anları

yolumuz aynı patika
ama sen bir çalımla geçersin
işte o zaman göğsüme vurur
şu dağın arkasına düşen kuru dere
bütün günlerim aksak bayıra gebe

bir masada buluşsak
herkes senden yanadır yine
evlendiğimiz günden kalma heveslerinle
hep baskı yapıyorsun dizelerime
oysa benim için çizdiğim evcikler
hala duruyor bizim sokağın içinde

yağmur olur taşar
senin için kurduğum köprüler
ikimizi birden vurur ansızın çıkan fırtına
öyle hülyalı bakma yüzüme
kar ayazına yakalanmadan geçelim
kına sıcağından içkin ellerinle dokun göğsüme
gün ışığına çıkardığımız çocukları
okul yolunda sevsek o yeter bize

Her iki şair, toplumda yolunda gitmeyen şeylerin habercisidir. Bunların sancısını şiirinde taşımaktadır. Sevil Avşar, Hakan Keysan'a göre daha küskün durmakta. Sevil Avşar, yukarıda söylediğim gibi insanı sarmalayan katmanlara düşman kesilmiştir. Hakan Keysan ise ölümünü kurguladığı bir şiirinde kendisinden sonra kalanlara hassas davranmaktadır. Toplumu, aileyi sevgiyle bağdaştırmaktır.

Ele aldığımız şairlerin ortak noktası: çocukluk. Çocukluk ama o kadar iyi hatırlanmayan bir olgu. Çocukluk, hatırlanmak istenmeyen ama kopulmayan bir acıdır.

*Niteliğe Vedâ, Sevil Avşar, artshop, Ekim 2017, İstanbul
**Dün Ağrısı, Hakan Keysan, artshop, Eylül 2017, İstanbul

BU BOOK'TAN HAYAT

yok artık yok çiçek açsın için kayısı ağacımı bağladığım
atım
gökyüzünden sardığım cigaram tütününü bütününü atıp
gözlerinden kopkoyu bir gam

gülü yatırdığım gül suyu yaptığım o ırmağın yatağı
akıttığım o ırmağın
şiir sinesi sineme yok artık yok

tozlu entarisi soluğundan yırttığı yemenisi
benim için her sabah edip akşamına bozduğu yemini
benim için her sabah edip taş da olsa cansever hali
ayak üstü el üstü diz üstü yüz üstü sevişip sevişip terk ettiği
kendi

yok artık yok bozkırda baktıkça balıkçı ağımlı ağrısını
onarmak
baktıkça ada görmek
hint yağmurlarına yetiştirmek için bir ormanı kendine
gömmek

yok artık yok incecik bakır ibrik ağzından su içmek
bir yaz günü avluda güvercin gibi birbirimizin döktüğü
hayat kırıntılarında beslenmek her sabah su gibi seslenmek
kalp kuruluşuna dudak burukluğuna her öğle
kaç ardıc gölgesi uzanmak birbirine

yok artık yok saman olmak duman olmak
ateş olmak ateş almak ateş etmek
dokundukça kıvılcım çıkarmak
bir ahırın içinde ahir bir zaman
sendenmiş derken her şeyin mavisi

senin gökkuşağı senin göl senin gök
senin gediz havzası senin gelgit senin gülhatmi
senin gelincik senin güzelavrat otu noktana
yok artık yok kalp darlığımı nefes darlığımı okyanusa açan

zeytin yeşili zeytin karası ah o çelişkiler anası ah o çelişkiler
anası
ah balı unutup buket buket sözcük çalışan şiirarası
çiçek çiçek eldiven ören dağların nasırlı yazgısına
üşümüş karlı yolların ayazına ayaklarına yünden çorap

girmekten korktuğum kalp apartmanı
hava boşluğu ah sesinin sesime çarptıkça loşluğu
ah kalbin her geçen gün katılmaktan korktuğum harp
ah insan kendine kaç ölü kaç yaralı

bu book'tan hayat
ah kitap gibi kadın nerenin altını çizsem
kaç kez daha açsam kapağını
aşkla numaralasan her sayfanı
ah ellerin hangi şifalı otların faydası
ah dilin hangi şifalı otların paftası

CANSEVER'E ZEYL

Edip çok şey koymuş masaya
yer yok
bir dilim Lefke mandalinasına
ağzımın vesvesesine
dirseğin bükülüşündeki
ürpertiye.
kumrular korkar
ve yürümez üstümde
kilim küser
tabanca gizlenir
bir kibrit masa üzeri
denenmez şeydir
sarılmış sigara
armut
tatlı şeylerdir.
masa da masaymış ha!
bizden bir şey almadı
eteklerin laterna!

22 Kasım 2017

Muharrem SÖNMEZ

SİZE ÖLÜMDEN BAHSEDEYİM Mİ

dolu dolu yaşayın
her olmaz dendiğinde
yaşamak arzusuyla daha kötü bir iktisadı

size ölümden bahsedeyim mi
akrebiyle kaç kuşu telef eder kalbiniz
bakıp görüp aldandıklarınızı
sizin olmayacak olana ettiğiniz rağbet
körleşen uçlarını her bir kelimenin
anlamı tam kırk bir yerinden delik deşik
hep aynı sorudan başlayışınızı

size ölümden bahsedeyim mi
ilk kez damağına süt değişini bir bebeğin
hatırlamakta ve unutmaktaki ısrarınızı
kırıp döküp her şeyi yeniden ve yeniden
iyi olmaktansa ölmeyi tercih ettiğinizi
hiç düşünmeden hem de hiç
kanlı bir masada yemek yiyişinizdeki mahareti
şaşılacak şey değil artık olağan bir cinnet
nasıl denir ki hiçbir şeyi yanlış anlamadınız
çünkü anlamak hiç anlamadığınız şey
bir damla su için bir depo benzin için
yeni kutusunda bir telefon için
sığmadı mı isteklerinize hayat

ya da size ölümden bahsedeyim mi
o naif duygu kelepir orman
en yükseğine bir rezidansın
teraslarda verilen çılgın partiler
şatafatlı yoksulluğunu şehirlerin
küfür küfür çoğalan ağzıyla bencilliğin
gelip geçtiniz böylece
ama ne kadar da çabuk doldu yeriniz..

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XIV

Oresay Özgür DOĞAN

“Burada bir sarnıç kök saldı toprağa, biriken gizli suyun ini.”
Y.Seferis

Göbek taşı edebiyatından fıskıran düşünsel köpüğe. Mutasyona uğramış özlü sözlere. Entelektüel faşizmin dal eğan tümcelerine. Kendini şiirsel derecede kötü hissedenlere. Gölgesine kuş çağırarak alegorik duygudaşlığın belgeli yalvacına. Özneyi mistik traşlayana. Akıl sağlığına kara korsan olanlara. Hayranlığa o, "Aklın olumlu bir nedenden kaynaklanmayan dalgınlığına." Sokak oyunlarından mezun olmuş şairlere. Üç renk rengârenk bir sıkıntıyla alışkanlıklarını karşılıklı süsleyenlere. Saf ve lekesiz şiirsel bir sonuç için beklenen asteroit çarpmasına. Vızıldayıp sözcüklerin ateşine su dökenlere.

İç döküm melankolisi modernliklere. Aşınıp duran hiperaktif yalnızlığa. Kafa kırışıklığına çalı çırpı toplayana. Fııldayıp kaosa kodlanmış şiirsel hızı çıkana. Bir şiir festivalinden geriye kalanlara. Vizyonsuz odanın sürgününe. Kokundaki kıvılcıma. Kızıla ve düşküne. Platon'un ölümünden sonra, umduğu akademia başkanlığına getirilmeyişine kırılarak geziye çıkan Aristoteles'e.

İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

*

Şöyle, yeni başlangıçlara ramak kala, “Seçkinler Dolaşımı”na aday veya üye bir şair bulsalar da, sonra şairin:

İmge kaynağına su taşıyan farkındalığın doğurduğu hazla okuyucunun kurumuş dilini ve damağını...

En kıskanç ve haşin eleştirinin utanıp kılıcını şiirine gömdüğü poetikası ile...

Akıllı ölçüsüyle, doğal üyesi olduğu sevimli şiirsel yakın çevrenin şiirsel ekonomisine ve istikrarına sağladığı/sağlayacağı katkılarla şiir dünyasında edindiği yeri sağlamlaştıran...

Ritim delisi sözcüklerinin ağırlığını sırtında taşıdığı çağrışım ve duygu yükünü...

Her gün acımasızca tahrip edilen belleği bilinci kabuklu kuruyemişler gibi besleyen bu karizmatik dokunuşlar...

Bilgece, başına delice buyruk kendiliğiyle yoğuran...

Şeylerle eşleştiğini söyleseler de şu Edebiyat Cumhuriyeti'nin haykırışa müptela olmuş neşesi hani giderayak yerine gelse. Ve şair de imkânsız imkânlı kılan otoskopik bir ayrıcalıkla şiirine dokunabildiği söylese.

Lütfen, anlamla anlam olabilmek için, terk edilmiş cümleleri, okuyucu tamamlasın. Yapamayan uygun alıntılarla başının çaresine baksın. Onu da bunu da yapamayan “Aynen” kelimesi ile durumun eşliğine otursun.

*

Bugün sabah erkenden kalesine kuşaklı bir şiir bayrağı çekmeye çalışan, renkli kalemlerle işaretlenerek alıntılanmış benzerlik oranı yasal kıvamında getirisine güzelleme, şiirsel incelikleri evine gülümseyerek geri dönecek bir tabak içerisinde, çoğunlukla yazılan her sözcüğe katılan şiirin genç arkadaşlarına bir müfredat olarak sunan yaratıcı, poz sahibi, şair-editör-dergi sahibi öncü kişiyi de düşündüm.

Şiirsel bir güncellenmenin içinde belleğin anlam duvarından bir çatlağı ödünç alarak ve seslenerek içinden, sanal bir karşı taraf yaratıp hesaplaşmaya çalışmak nihayetinde Venedik aynalı bir övgüyü ve ödülü hak eder.

Ayrıca, öğleye doğru, "Ticaret Odaları, bu, şu an geç kalmışlığa bir tabure olan karşı duruşu neden dikkate almazlar," diye de düşündüm.

Bu durumun, ticaret odalarınca geleneksel ödül kapsamına alınması şiirsel bir önem teşkil edebilir ve yapıyı zenginleştirecek şiirsel sonuçlar doğurabilir. Ki ödül isimleri, birlikte yapılacak akıllı gafil avlayacak bir beyin fırtınasıyla ortaya konulabilir. Düşünsenize, "2017, Şiirin Kuzgunu Ödülü" veya "İmgeye Kalıcı Cesaret Ödülü"nü...

Ki yine bir anlık başıboşluğun doğurduğu yanlışları ve kaderli küskünlükleri bağışlayacak olan bu durum, imgeleri dosyalar içinde kaban, şiire Sancho Panza, kalemi güçlü, zorbayı kuyuya çıkırcı yapmış, şairlerin üzerindeki ölü toprağını atmasına yardımcı olacaktır.

*

Kariyerli, öğrencili büyük düş gücümü zinde tutabilmek için yine bir şiir yazdım ve zamanını yakalamış farklı algı gücümü de sevindirmek için bir arkadaşımın rica ettim: Şiirimi İngilizceye çevirir misin diye... Sağ olsun, çevirdi. Ki sevenim çoktur.

Ve şaşkınlıkla müşahede ettim ki: Şiirim, İngilizce çok daha güzel görünüyor. İlgi uyandıran tebrikli rengini yakaladı işte! Yeni dilinde ışıldasın artık dizeler. Artık bir sevinç yumağı kalbim!

Galiba bir arkadaşımın da Fransızcaya çevirmesini rica edeceğim. Bir de o haliyle görmeliyim. Belki olduğundan daha kıskırtıcı ve tetikleyici olacak.

Şiirimin, sanatsal inceliğine sahip okurunu bir çemberin içine alıp, onu orada hapsedmesini istiyorum. Şiirimin salgıladığı enzimler, ruhunu yücelterek okuyucuyu eritsin, kendinden geçirsin... Fransızca olmazsa, Almanca yoksa İtalyanca. Diller, dilleri çağırınsın.

Ah, "etine saplanmış kıymıktır" bu yalnızlık, bu iştiağ!

*

Eğer ben, küçük tarihine gamzeli ayraç açabilen fedakârlıkla kurulmuş bir şiir atölyesinin Yönetici'si ve de anılara yürüyecek unutulmaz heyecanların doğmasına neden olan Kolaylaştırıcı'sı olsaydım veya işğimi uzamında toplayabilen kitapların fuarında imzacı bir Didi ve Gogo olsaydım katılımcıların ve egzantrik bir üfleme tekniği ile kitapla bütünleşmiş okuyucunun her dönem başlangıcında sanatsal etkinliğin anlamını ve acıyla çoğalan poetikamı tamamlayan uygun modellerde ve poster hüznü mevsimine uygun renklerde şapkalar ve fularlar alıp bana hediye etmelerini isterdim.

Hakan CEM

EBRU SANATI

öteki biz'e

bir kadın – bir erkek, ihanet acısıdır Hakan!

bir erkek bir kadın – karanlık sular, akan yüzler

ihanet, üç darağacı – yuvadan düşen kuşlar, şafak vakti

içimizin kırılan aynaları – çocuklar dağılıyor fotoğraflarda

(benim annem bir kelebek benim annem bir kelebek benim annem bir kelebek benim annem bir kelebek)

Ki şair konuşurken o saf sözcükleri şairleştiren doğal anlamdan hazırlanan bu ve buna benzer entelektüel tamamlayıcılar katılımcılarda ve şairlerde meserreti yüzüne sabırlı derin kışkırtıcı şiirsel bir düşünce ifadesi oluşturuyor. İnan, ben bu ifadeyi onlarca fotoğrafta gördüm!

*

Öncelikle, şiirsel ateş bastıkça nefesi daralan bir imge dünyanın olacak, dil arayışından argın dönen. İşte satır aralarında, geleceğinin okunmasını bekleyen, bağlam ölüsü çağrışım ve duygu yükünden yükselen çizgiler ve “kımlı kımlı” eleştiriler.

Dilimle sonsuzluğu, var oluşunun haz tarihine geçerek acı ve sevinç için tümce kurmanın yüksek matematiğinden. Gülümse, sözcük bankalı divanının kapağına yerleştirdiğin aynayı parlatacak zil sesine uyanan sayılar.

İşte yıkımı taklit ediyor kaleminin ucuna yuva kurmuş bülbül ve ebabil. İşte o büyük ritme sığınmış kuşku, kavrayan ve sunan.

İşte saf köküne şarkılar söyleyen dizeler, korkuları çözülmüş. Kurcalıyor düşe yatan usunu, alıcıya çıkarmak için kuytusunda bekleyen eğilimin karanlık sırlarını.

Yakışıyor o karanfilin burgacındaki yalnızlık sana.

İşte uzamını genişletiyor yılıksına gem vurmuş o başkalaşmış lirik gurur.

Hayır, seni de unutmadım. Sen titiz bir dengesin, avluna kırmızı bir felsefeyle resimlediğin. Şiirsel olgunluğa erişen yazılı temsil gücüsün. Sorumlu ve münevver etik bir tutumla ince eleyip sık dokuyarak sağı solu kenarı ortayı kesim kesim kesimleyensin. Sen şiirsel yüzeye ince bir astar çeken Öndegelen'sin. Şiirin mahalle çeşmesinde helkeyi sıra başına koyansın. Sen, üslubuna marifetler eken karizmatik bir Övgüyedeğer'sin.

Bugün öğleden sonra pencere aralığından komşunun kızını gözetledim: Bir içim su!... Japon Eriği gibiydi mevsimine cilveli yer değiştirip duran pembe beyaz çiçekler açmıştı yanaklarında.

Sonra yazının içine yerleştirmeye çalıştığım, kabuğuna çekilmiş estetik bir tepkiyle, yaşamı yorumlamanın hoşşa giden inceliklerini yansıtmaya çalışan yaşlı bir tutkuyu düşündüm: Şiirsel bir mantığa sarılarak, konuşulan mülayim bir yalınlığı simliyordu.

Ah, uslanmam ben! Artık her sözcüğe bir kalp arıyorum.

Erdinç TOP

GELENE

Geldi

Üstüne yakışır bir dumanla, ıslak.

Gecenin kör baykuşları misali, kıvrak kanatlarıyla dingin.

Sohbeti karamsar ezgiler içeren derin kuytuluklar,

Gayet resmi bir tatilin gayri ihtiyari.

Geldi

Teninde işçi yanığı bronzlarla yakın.

İhmale gebe yaradılışı,

Şifalı otların gizinde yetim.

Sevabı sever hali,

Meçhullük içeren kaybı umuda yakınsız.

Geldi

Şiirinin perçemi saf,

Evlerin garip heyecanıyla bütün.

Terki kolay, yaradılışı safi sessizlik,

Çiçekleri ezen elleriyle barışık,

Ahı zifir döllerin telaşı.

Geldi.

Galatasaray, 27.11.2017 ////

Hakan YİRİK

BARBAR

pamuk şeker sonsuz, başım uçarı tezgâhta
merkezkaç kalbim tahta ucunda saplı çubuğun
sonra güzel kadınlar görölür ölümü yunmada
odalara dönerim bekârladım ve nasılsa ucuz

buraya kadarmış! bu bir Tanpınar sendromu
bu şiire tam üç ayrı yerimden başladım
kamyon ezmesi tadı asfalt rüyalarımda
kedilerin ardından balkonlardan atladım

duydum ki prenses kurtulmayacakmış hikâyede
çilingir uçarak gelir, eleğimsağma siyah beyaz
incitmeden teni arada bir süpernova hassas
zırhıma söz geçirdim ruhum nasıl yavaş

kar yağacak, dediler; yollar kapanacak
varsın, Nilgün kuş koyacak yollarıma

Hüseyin KORKMAZ

1.

Taşın fısıltısına çalışan sabrı ve gizi kendine yük edinmiş şair. Dil erguvanı yetiştiren bilinç, şiirin doğasına uygun ekinler ekıyor çorak ruh tarlasına. Tuz serpilmiş tarla gibi filiz verme derdinde şiiri. Lal düşmüş kalp ve göz gramerine göre: Şiirdi ki, ıraktaki ırmak; berideki suya dökülen renk kamaşmasına benzer çoğullukla. Dil sürçerse şiir; kalp sürçerse aşk olur, sevda kanar dikenini yadırgayan ağıyârgülleri ne fayda.

Sencileyin, kan mürekkebi, söz diviti ile yazar yazısını hangi yara. Belki şiir iyileşmez dünya kadar körük bir kara. Yara yaraya baka baka kim demiş ki yanar diye. Kül savura gönül yangını; gül harmanı ola şiirin çalıştığı ne varsa! “Ey içinden geçtiğim ateş/ yıkandığım su/... / geri çağırılmış ırmaklar/ Her gün gizleriyle bakıştığımız eski uygarlıklar” [1] lütfen beni bari siz anlayın!

2.

Kan sıçratmayın bana ey kana susamış kılıç yüzlü insanoğulları ve insankızları! *Kan Uzaklığı** herkes birbirine/ bir kan uzaklıkta/ haritalar tabut ölçekli/... / bu yüzden akar/ ırmaklar mezarların üstünden” [2] ... Ah mezar mezar beni arayın; ben hangi mezarın ölüsüyüm ki, kendimi tanımam etmem! Lütfen, nasıl bir iş şiir denen ölüme hiç çalışmamak, bari siz söyleyin!

3.

İç'inin yangını toprak, uzunca bakarak şiir şiir avuçluyor ırmakları, içse yeşerecek zaten uğultular dağ taş. Kim kesecek peki göz akışı birer yanılısma kadar yabancı ve yakıcı dalgalarını şimdi; akarsuyun kanları içinde tüyleri kınalı keklük de yaralı.

Şu karşı dağı süzüp başka bir dağın gölgesinden, rüzgâr biçip yel ile naif bir sözcüğü yerine dikecek olan şiirdi. Şiirdi, suya yanaşan ateş. Feneri yok bu karanlığın, tünelin ışığını göremeyen trenin şaşkınlığı da neyse ne hem de kime ne; ispirto rengi tut içindeki yazgıyı. Yazgılar ki, her daim kara ile ak da değil çoğunlukla ara renk çağılıtlar giyinir.

Hem kundağı hem kefeni yanında taşır yaşam! Ölüye kundak; doğana kefen dikse de şiir, metafizik geçirgenlik katsayısıdır hayat. Geçişgen uçlu matkap gibi her söz bir köz! Hem gözde ve sözde gizli kimlik arş-ı چراغ bak bana; dünya zaten yarı aydınlık keder güneşi. Lütfen, beni koruyun: “Doğu rüzgârları ağzında zehirli yapraklarıyla/ Esiyor Esiyor” [3]

4.

Har içindeki gönül kuşuna yanmayı fısıldıyor şiir. Şiirdeki aşk kimi zaman yılan ve akrep zehridir. Dişi ölüm. Diriltiyor şiiri imge. Hayat öpücüğü bir ölüm çoğu çocuklar. Annelerin gözlerine gözyaşını çiziyor kır ateşiyle şiirimiz. Şiiri kaldıran el, şairi alkışlıyor. Siz ölümleri alkışlamayınız! Lütfen, kırk yama yara dikseniz kabuk tutmaz hiçbir ağrım/ız; bizi merak etmeyiniz her şiirde “leylak renginde, katmerli/ bir çiçek oluyoruz” [4] nasılsa biz.

5.

Çalılardan havalanan kıvrık kıvılcımları biriktiriyor şiir. Şiir, büyük bir yangını kundaklıyor anlam kırsalında! Suskunluğu zehirleyen şiir, ağrıyı yaşatır ağır bir kabuk altında. Şiir, kalbin hizasında başkaldırır orada anlama; anlam, dili kesik lal alfabeyle konuşur da konuşur boyuna sözü durmaz hiç! Çivi

A DOSTUM

yılıklar neden memnun tasalarına eyer vurup yarışırken hiç bilmedikleri aferin rüzgârları ki
alıp sürüklemekte ömürlerinin çoraklığına hedefi belirsiz günler kirli sözlerin akışında sürerken onur hangi aşkların eşliğinde eğer başını

hangi akşamların koynu sıcacıktır sığınalım usulca diyeceğim de kanaviçeli mendili boynunda delikanlı günler sevi açan karanfiller nerede kaldı a dostum

zemheri kapıları çalıyor, ne kadar da soğuk
ikiyüzlü kokusuz acınası desenli bakışlar anlamı belirsiz buruşuk çehrelerde, kıl kuşatmalı çenelerde birlikte karşıladığımız sabahların ışığıyla başlıyor yılgınlık nereye, hangi umutsuzluk boşluğuna düşüyoruz a dostum nerede bulunur bir koyağın vaatleri olan serinliği

kuşlar eksiliyor her gün içi boşalmış sevinçlerimizden ki umarsızız diye bundan böyle kamçılıyıp yüreğimizi yeni utkular peşine düşmeliyiz a dostum

Kasım 2017

yazısıyla yazılmış tarihi eser, tozlu bakışlar hangi bakıştan diye sor soruştur dedim çöl örümceğine de. “*iniyorum çıkıyorum/ boş uykularla/ bir kuyuya ben/ çınlıyor kuru taşlara/ vurdukça içim*” [5]

6.

Şiiri emziren ırmak; ırmak kökenli dil ailesinden akmış da mı gelmiş ola böyle iki büklüm bir naz. Çakıl taşını sere sere gelen çağılıtlarda ses gölü ara. Seslerin yaktığı boşluklarda koca koca kalp yangınları çıkarsa, bağırma! Unutma ki bağırtılar göz kırpan birer çalışan karınca gibi harfler taşır boyuna anlamlara. İşte keskin pırlıtyı sivrilten ırmak taşını biley taşı yapan dalgalar, pırlıtlar bakışımı keser de ışık akmaz karanlığa hiç, bundaki esrarı siz çözün.

Şiiri şiir yapan bu çağılıtlar hangi ara böyle kan çukuruna doldu ki. Doğanın kundakladığı şiiri emziren coğrafya, kan ve ölüm denizi şimdilerde.

Şiir, çöl örümceğinin tehlikeli dansına icabet eder ki, müziği Mecnunbülbulü'nden hediye. Gam sakızı; şair armağanı bir söz yazdım mağara duvarına, lütfen siz de bunu bağırınız insanlığa: “*İncinmiş sisler içinde kalbimin doğusu/ Bakımsız yüzyıllardan sonra*”! [6]

7 ve 7'deki sekiz.

ÇÖL, ayak izinden gidilen arzu kenti diyor! Diyor ki; “*güneş hep doğar/ damarda çürüme sesi*” [7] birikir. Kan mürekkebi enjekte edilmesi gerekir. imge kıskacı: bÖL beni, “*yankılanır sevgi/ sesin genişler boşa*” [8]

[1,3, 6] Murathan Mungan

[* , 2,4, 5, 7, 8] Sadık Yaşar

Mine ÖMER

PROTEZ ABİLER

serin oyunlar için üşüdü hayat
rüzgâr takılır ayaklarımıza
gün eziği içim

susmak
içimi dökmektir gözlerime

cezvede iftira kaynatan uçuk kaçık protez abinin
zifir ikramıdır karalama
görmezler
bilmezler
aptal bulutlar yağar üzerimize
dostluk, yasemin beyazıdır
kötülük, kuruyan yalnızlığı merhametin
şaşkınlık sokağında hazır ol'da gözyaşı
tez geçer
ince topuklu akşamüstü harmonisi dağlardan

içi karanlık evler hayat eziği tüter
çokbilmiş yalanlar her renk
üstümüzü örten akılsız zamanlarda
uykuları kesik insan yüzleri

Yenifoça, 1 Aralık 2017

Barbaros İRDELMEN

GENÇ ŞAIRİN ÖLÜMÜ

Ruh ölümsüzdür
Ölüm ruhu öldüremez
Sadece geçiştir derdin

Derdin de,
Tırtılın rüyası kelebek gibi
Yazsaydın keşke
Üç beş kitap daha

Vakit sıra bizdeyken
Neden vazgeçtin hepimizden
Ölümünle, neden öldürdün
Bir anda hepimizi...

Şair Osman Yunus K. 'nın anısına

Çıktı!

Stfir Nöbeti

şiir

Elif Karık

Mayıs Yayınları, İzmir, Kasım 2017, 64 s.

Gökhan ERTEKİN

KUYTU KUYU

bir mendil yalnızca erkek ağzıyla konuşur vedaya
oysa kadına ne çok yakışır oyalı fesleğen nakışı
gümüş külleri sererdik alınımızın kenar süslerine
en çok avuç içlerimiz küfredirdi
çıldırış anı saklambaçlı sokak aralarında
kuytu kuyuydu

isterseniz taşı öpmekle başlayalım geceye
küf sürerek inelim dağılan dudaklarımıza
her ses biraz daha haziran o zaman
biraz daha yörüngesinden çıkan sarsıntı
kemik bağlaçlarıyla tutunur iki şehir
ya da kaybolur mesafeli sevişmeler
yahut bir yol düşer yazılmamış ////

Fahrettin KOYUNCU

BALKON

Balkonuna
çıkıştım
aşkın
Düşersin
dedi babam
hiç bakma
artık
aşağı.
Aşağı mı
deyip
baktım
da...

Vay
babam
vay! ////

Çıktı!

Aynadaki Çürüme

şiir

Narin Yükler

Mayıs Yayınları, İzmir, Kasım 2017, 72 s.

Çıktı!

Ölümler ve Mandalina Kabuğu

şiir

Fatih Kök

Mayıs Yayınları, İzmir, Kasım 2017, 64 s.

MASUMİYET MÜZESİ O KADAR MASUM DEĞİL ve "SEVGİ EMEKTİ!"

Ünsal ÇANKAYA

"Sevgi emekti."

Bu kısacık cümlecik bize yıllardır o filmi, o filmdeki kadını, kadının seçimini, nedenini ifade ediyor. Bugün ben sevgisi ve emeğiyle sevdiği kadını yitirme kaygısını bile saygın taşıyan ve "sevgi emekti!" dedirten, emeğin sevgiyi, sevgiliyi, sevgiliye kazandırdığı o adamı yıllar sonrasında, yakından gördüm. Çoğu kez gezi izlenimi yazmasam da sadece bu rastlantı fotoğrafı çekilmediği için unutulun anlar arasında kalmasın diye uykudan önce yazıya geçirdim.

Uzun zamandır yaptığımız gibi Gebze'den bir grup dost ile erkenden buluşup, İstanbul'dan katılan, bir kısmı çalışan ve bir kısmı benim gibi emekli olan, iyice kaynaşmış hukukçu gezi grubu ile İstanbul'da, Çukurcuma, Cihangir, Şişli, Nişantaşı, Kurtuluş gibi iç içe geçmiş semtlerini karış karış değilse bile cadde, sokak, kaldırım demeden adım adım gezdik.

Kahvaltı Cihangir'de. Eski ve dar binalardan dönüşen basık tavanlı, ahşap ağırlıklı bir yığma taş binada, semtte bir yöresel değişiklik olsun diye ta Hatay'dan getirilen organik ürünler sunan bir küçücük alana hepimiz sığmaya çalışarak, personel ise ilk kez bunca kişiyi aynı anda ağırlama zorluğuna yetişmeye çalışarak. Doyduk, kalktık.

Sonrası antika dükkanları arasındaki yolculuğumuz ve sevgili sınıf arkadaşım, ülkemizdeki ilk il kadın Cumhuriyet Başsavcısı ünvanlı Işık ile kendimize özel kahve molası.

Çoğu yeri dışarıdan görüp, duvarına, penceresine uzanıp, öyle bakıyoruz, çünkü ya kapısı kapalı ya benim astımım izin vermiyor içerideki yoğun nem ve toz deryasına. Firuz Ağa Camisini işte bu yüzden dışarıdan gördük, kapalı diye.

Masumiyet Müzesi tamlaması herkese aşınadır, çünkü bu iki sözcük yan yana geldi bir kitap kapağında, yazarı da herkese aşına, Nobel edebiyat ödüllü Orhan Pamuk olan bir roman, ama aynı zamanda dünyadaki ilk örneği de olmayan, ama ikinci sıradaki yerini sağlama bağlayan bir kitap nesnelere müzesi.

Roman içinde adı geçen, kullanılan, görülen, tutulan, dokunulan her nesne tanımlanmış, benzeri bulunup o müzede sergilenmek üzere üç katlı bir eski İstanbul evi restore ile bu nesnelere izlememiz için müzeye dönüştürülmüş ve bu müze ev Kültür Bakanlığına devredilmemiş bir kısım başka müzeler gibi, özel girişim ile varlığını sürdüren bir nitelikte. Kitabı alırken o müzeye giriş ücreti kadar değildi ödediğim. (Biz içindeyken gelen, çıkan ziyaretçi profiline bakılırsa Çin bile dahil izleyen kitlenin yurttaşlık bağı ölçeğinde dünya ülkelerine.) Anımsarsanız eğer gelir getiren mallara akar denir, hani sözcük arayıp bulduysanız o en eski bulmacalarda, işte bu müze satış alanı dahil başlı başına akaret neredeyse...

İç i karanlık, romantik hisler doğuracak şekilde loş ve hoş değil, açıkça karanlık... Mekân içinde sadece nesnelere camekânlarındaki ışıklandırma ile yetinilmiş. Işıklı, loş, nostaljik bir döneme götürmekten çok insana "Çık buradan, açık havaya, güneşe!" diyen çığlıklar attıracak kadar karamsar dense yeridir... Üç katın merdiven korkuluklarında, merdiven başlarında, tavanda, duvarlarında, camlı masalarında sergilenen

sıkış tepiş denecek şekilde dolu roman nesnesi var... Hepsinin yanında ne olduğu ve okuyanın anımsayacağı tanıtım levhaları. Hiç inmedığımız bodrum kat en ışıklı alan, merdiven başından gördüğüm kadarıyla orası da gün ışığı görmüyor ama bu seçim değil, bodrum olmanın gereği, o nedenle orası içinde satış için banko gerisinde görünen üç personelin ruhu karamasın diye floresan lambalı...

Öğrenci, öğretmen indirimi var, yaşı altmış beşi geçene ise ücretsiz. O dik merdivenlerde çıkıp yığılmadan gezemezler diye, ya da görüp göreceğiniz anılarınıza yakın nesnelere, geldiniz madem, görüp de anımsayın unuttuğunuz günleri demek için herhalde. Bir yanı ilginç, ama ilk ve tek değil dünya üzerinde, bir yanı dünya dillerine çevrili kitaplar ile yetinilmeyip gelire müze geliri de eklenir diyen bir ince hesap bu diyen duygu var yürüdüğümde.

Yürüyüş bir spor...

Bu sporu biz ayda bir İstanbul trafiği içinde yapıyoruz, akıl işi sayılırsa. Kalanında çalışanlar yarısını olsun yürüse de o kadar uzun ve güzel ve yorucu yürünen gün sayısı en azından benim için kesinlikle yok.

Nişan taşı neye denir, niye dikili o sivri taşlar bir semtte sorusunun gözlemlerle yanıtını henüz almış ve yolun karşısına geçip Şişli Camisi niye bu kadar ünlü, Cumhuriyet Dönemi ilk yapıları olmak dışında diye bakmaya gidecektik. Bir kısım kaldırıma kadar geçen arkadaşımız geliyor muyuz acaba, ışığa mı yakalandık diye geriye dönmüş, geçme çabalarımıza bakarken sevgiyle, karşılıklı güldük...

İşte tam o anda, aşına sözcüğünün yine pek çok tanımını (Bildik, tanıdık, bilinen, tanışılan, tanınan...) içererek kullanılabilecek şekilde bir geçişli an yaşandı.

Derin çizgiler ile dolsa da o yüz, beden eskisi kadar dik olmasa dahi, gözlerinin içi hep sınısıcak bakan bir şefkat olan bir çift göz, bedenle bütün olarak, her zeresi ile birlikte gülümsemeye dönüşüp gülümsedi ve beden selamladı incelikle ve ses o kadar yakın biriymiş gibi "Merhaba!" dedi.

İnanmayan inanmayacaktır bu doğallığa, ama ben hiç şaşırmadım. Çünkü arkadaşımın kayan gülüşüm o şefkat bakışı ve incecik gülümsemesine değmiş, takılmış ve "tanıyorum, kesin tanıyorum!" duygum ile çarpışmıştı. "Tanıyorum!" kısmı kazanmıştı "Kimdi?" sorusunu içeren sanıyelik karşıtını ezerek.

O hemen bu çatışmayı anladı ve "Yanılmıyorsun, o benim işte!" dercesine, o kadar içten "Merhaba!" dedi ki onun selamına karşı aceleyle yetiştirdiğim "Merhaba!" sözcüğüm ancak biz yan yana geçme halini geçtikten sonra havada buluştu, yüzlerimiz görmesek de bildik ki aynı sevecen gülümsemelerle genişledi ve gülümseme öyle yayıldı ki mekâna, kalabalık sokak bile gülümser oldu neredeyse ve o güzel duygular o an yolun iki yanına da geçen insanlarca da açıkça hissedildi...

Yanımdaki genç bir hâkim kardeşim dönüp "Burada da mı tanıyorlar sizi?" diye takıldı. "Kim olduğunu görmedin mi?" dedim... Görememiş... Çok sevdiğimiz bir aktör dedim, çok sevdiğimiz karakter oyuncusu. Adı uçup gitti o an için aklımdan. Ama bazı insanları adı değil bize kalan yankısı tamamlar bazı sözlerin. O sözler dökülürdü dudaklarımdan. "Sevgi emekti!" dedim... "Sevgi emekti!"

YENİ SAYFA

O kadar doğal bir merhaba ile geçtik ki, dönüp, bakmak, durmak, konuşmak olanağı olmayan "o yolun ortası" her gün merhaba diyen ve kocaman kocaman gülümsemeler ile gözleri, yüzleri dolan insanlarımız gibi eklendi an ve anı dağarcığıma.

Üstelik biz ondan biraz önce de 'Neşeli Günler' filmindeki ailenin, sevginin değeri yanılrsa da insan yıllarca, sevgi kazanır yürekler bir araya gelince diyen o filmdeki 'Asri Turşucu' isimli dükkan içinde gezinip, önceleri gülerek, sonra büyük bir özlemle, neredeyse gözlerimiz dolarak izlediğimiz Yeşilçam Filmleri içine kaçıp yaşamaya hazır hale gelmiştik.

(Sevgi emektir sevgili Ahmet Mekin. Bunu bize iyice belletmiştin. Yıllardır o tek bir kısa cümlecik bize insanın emeğinin değerli, sevginin emek, emeğin sevgi olduğunu o kadar güzel anlatmış, yaşatmış ki,

yaşarken, hiç umulmayan bir anda karşılaşılsa bile yabancılık çekmeden o emeğe, o sevgiye "Merhaba!" dedirtiyormuş insana... Bu nasıl da güzel bir duygu, biliyorsunuz siz zaten... İfade edecek sözler yetmiyor diye düşünsem bile... Hepsi için "Merhaba güzel yürekli insan!" diyorum, o kadar güzel yaşadın ki o rolü, biz o rolün emek, emeğin sevgi olduğunu bilenler seviyoruz seni. Haberiniz hiç olmasa da yazdığım bu an, anı ve içindeki iyi duygular doğrudan, ulaşacaktır iyilik, sağlık dileklerim ve içten bir merhaba ile, her gününüze.)

Sonra Şişli Camisi niye ünlü, gördük, çelenkler dolu bir ünlü cenazesi için ikinci namazı sonrasında alıp mezarlığa taşıyacak olan akrabalar, yakınlar, tanıdıklar kalabalığı dolu avlu içinde.

Ben o ana kadar üç ayrı mekânda astımın bana son yıllardaki armağanı birdenbire ter içinde kalıp, değiştirmesem yataklık hastaya dönüşeceğim kaygısıyla taşıdığım yedek giysilerden üçüncüyü de tükenmiş görünce, sorana ucuza aldığımı söylemeden "Nişantaşı'ndan aldım!" cümlesini olanca havası ile söyleyebilirim işte demek üzere aldığım pamuklu penyeler ile değiştirdim üzerimi.

Gezinin sonraki aşamalarına üç katedral ve kilise içi, dışı kalmıştı gezilecek. Yoruldum.

Diğer arkadaşlarım giderken ben başka bir arkadaşımın ablası ile tur otobüsü içinde kalmaya karar verdim ve onunla beraber, uzatıp ayaklarımı dinlendim. Tarlabası semtini bekleme alanı seçmişti sürücümüz... Çevredeki minicik, en fazla iki katlı, eskilikten yıkıldı yıkılacak görümlü dükkanların vitrinleri her boyda çıplak cansız başlı, başsız, tüm, yarım, kadın, erkek, çocuk manken doluydu... Mağazalara manken üreten atölyeler demek orada topluca tutunuyorlardı içlerinde üretmeye çalışan o fukara işçilerle. Kazanan hep emek değil sermaye, çalışan değil çalıştıran oluyordu, yakından gözledim yine.

Akşam yemeği için seçilen lokanta adı herkesçe bilinen Nevzade Sokağı içinde.

Meyhaneler Sokağı... Mekanlar iç içe... Dolu... İnsanlar... İnsanlar... Müzikler karışıyor bir diğerine. Kim bilir kim neşeli, kim kederli... Henüz zaman erken, ayrışma belki olacaktır, ancak elbette ki yeterince dem alınca gece...

Döndük sonra...

Giderken bulduğumuz yere bıraktı bizi araç, oradan da üşenmeden gittiğimiz kırk dakikalık uzaktaki Gebze'ye... Eşim sıcak tutmuştu çayımı. Huzur da eklendi o saate. Günü güzel kılan dostlara eklenen bir gülümseme ve merhabanın sıcaklığı

geçiyor gün, bu yersizlik, bir memleket, ağrılarla suskun ağız, bir durgun su, aynı yollar, kâğıtlarda. siyah bu kış, ah ne uzun, renkler ürkmüş yalnızlıktan şu sevilmezlik, kaç çağ eski, ne çok gülünç, ağlamaklı.

bura kabir, yine kanar, avucum içi seyredurmuş ceylan nazar yüzün dönmüş, yanılan kalbi bir cam kesmiş daha gider, bu yol uzar, mecbur gamı alır yürür kumru sustu, bağban tutsak, bahçemde hep uykusuzluk

çiğdem yası çöle durdu.

yandı ellerim, çıban közden, unuttun sen rüzgârımı tüm perdeler ardı sıra, saklanmış aşk mutsuzlukla ve kırıldı her yerinden sevincimiz bir ince dal böyle geçti birkaç asır gülüşümüz üstünden.

geriye bir beyaz büyüünün son Ankara kokusu kaldı.

Örsan GÜRKAN

BALTA, KESİĞİNE

çok ağaca vurdular beni
benim de tahtadan sapım

çeşit çeşit.
her nesne kanar
renk oluşumu bundan

düğümlemler kalır
susturur beni çocuk ağzım

da eklenince uzun zamandır sadece birkaç saat olan ve ancak geziler yüzünden ayda bir kez sekiz saati bulan derin uykulardan birine geçtim...

Masumiyet Müzesi bir gelir kapısı olarak devleşirken karabasana dönecek rüya "Sevgi emektir" diyen o film karesine geçiyor ve huzur yayılıyor, yayılıyor, kocaman ve ışıklı bir gülümsemeye dönüşüyordu uyuyan bedenimde.

Gebze, 18.11.2017. Ünsal Çankaya

M. Güner DEMİRAY

1. Gökyüzünün kucağı büyüyüp kulağı keskinleşirken birileri kuyuların karanlığında cinlere nağmeler yazıyor.

Dostlar şimdi bir ilaç düşünün taşın göbeğini eritmek için.

2. Hangi aşk kirli serabın çarkından çıkarak masal dünyasına uzanır Melek?

3. Gökle soluduk aşkı rüzgârlı saçlarımızın öpüştüğü yerde. Kuşların sevda sıvalı kanat izleri çizdi kalbimizin rengini. Vakit çok sabırsızdı, birden hazan, uykulu gözlerle hüznün kumaşını dokumaya durdu bedenimize.

4. Al zambakların kadim sesini dinle bahçende ve ahu yüzündeki baharı gör. Ve içindeki narsist çocuğu tekmele gitsin!

5. İnsanı insanla mı tartarlar, insanı gülle mi?

6. Yiğınların üzerinde bir kasırga gibi esiyor çağ. Yeni bir doğumun sancısı mı bu?

7. Demir ve toprak ne zaman uzlaşıp kardeş olacak?

8. Mağara kafalı yılanlar homo sapiens'e dadandı, bu yüzden özgür ırmağın çılgılığı.

9. Ey toprağın kadim bakıcısı! Acısını duy onun, terin özgürlüğünü katarak hamuruna, doğal akışına bırak onu. Ardından korkuyu kurutup açgözlülüğe bir tokat salla ki günlerimiz nefes alsın şöyle bir.

10. Akasya ağacının çatal dalı arasından gülen şu dolunayı yüzyıllar sonra kimler görüp düşler kuracak ya da o gümüş misketten dünyaya kimler bakıp maviliğe yelken açacak?... Doğrusu bu hayal küllerimi bile merak havuzuna sokuyor.

11. Aşk yarımadasında kalbi taç yapan bir ülke yaratmak mümkün mü sevgili? Yaratabilirsen söyle bana, söyle ki, aşka yeni bir defter açalım, zaman çatlasın ortasından.

12. Ey gökyüzünde çılgık çılgığa dolaşan yalnız martı, hangi gölgelerin esaretinden kaçtın? Yorgun kanadından düşen damlayı içtim de ezik kalbim o kanlı ekmeğin cambazlarını anlattı bana.

13. Zahiri zamandan batini zamana geçmek çağdaş iklimin koynuna girmektir Melek! Ama hâlâ bilim ağacının meyveleri yangın yerlerinde. Ah sevdamıza balta indiren kül tüccarları!

14. Yağmur yağar acı olur, gün çavar karanlık. İşte çağımız!

15. Bil ki güneş uygarlığıdır umudumun biricik fidanı. O ki evrenin aynasında sonsuza doğru büyüyüp çiçekleniyor.

Boşuna ona karşı hırpanilerin kılıç sallaması. Çünkü özü devrimdir evren okyanusunun.

ERİMEYEN KAR TANELERİ

paslandı pinokyo
eskidi burun
yalancılar çoğaldı
yarım cinderella hikâyeleri
üstünü değiştir baba
atletin gözükiyor
içim gözükmessin de kızım
biz saklıyız herkese
tozlandı ruhumun kaleleri
üstünden gelip geçti
filleri firavunun
zaman kızım dökülen saç taneleri
neresinde olmak fark etmiyor yalnızlığın
binlere bölünen kanser hücreleri
baba beyazlanmış saçların
yok onlar erimeyen kar taneleri

16. Cancağızım bir gün kapısını çalacağız yıldızların. Ve öyle bir çağa varacağız ki, ne kapitalizmin sömürüsü, ne sosyalizmin kamçısı öttürecek borusunu. Gerdeğe girecek özgürlük ve paylaşım uzayın eğninde.

17. Evrenin meşalesi, bilimsel yenginin şehrayinidir.

Tarihin kakhahalarına bak!

18. Nükleer bir canavar yeryüzünün hayat damarlarını kurutabilir bir anda.

Ey çocuklar, can yaratan kadınlar kalbinizi koyun ortaya.

19. Baharın kutlu olsun elma ağacı! Ne güzel gülümsüyor pembe yanaklı çiçeklerin.

Toprağın elini öpmeyi unutma!

20. Gelecek, mavi göl kuğusu gibi. Salyangoz kabuğunda uyuyanlar uyanıp çıkabilse aydınlığa!

21. Aşk, kafamı taktığım bir güzel kadının kalbime koyduğu ünlem imidir.

22. Sözcükler ruhun anatomisidir; evrene yansıyan ruh portreleri çizerler.

Temmuz 2017

NİCE HÜZÜNDEN

Kuyruksokumuna ilerleyen soğukça terler... Gölgeimin...

Ürkek şey! Daha düne değin ayakları ucundan tutup da hemen her yere götürdüğüm değilmiş gibi hani...

Çamurların örtüsü şimdi. Bir tek ateşler üzerine düştüğünde titrediğini sandığımdı oysa. Bu farklılık ki birdenbire... Belleğin bozulan ezberleri. 'Biraz da uyum içerisinde olmayalım tabii...' mi demeliyim, 'Fazlası sıkar mı sıkar.' ı ekleyerek ardından. Arada yenilikleri dayatıyor ya hayat.

Ey gölge, yüzünü yüzüme çevir de bir bak. Bir bak ve de gör... Gör de örnek al!.. Ah nasıl da kıpırtıdan yoksunum, nasıl da umursamaz.

Korkuları sessizliğine harman; çılgınsız... Gölgeimin...

Kuyruksokumuna ilerleyen soğukça terler... Gökyüzünden. Yüzü beyaza mı kesecek! Kara, kapkara.

Bahçeye gölgeyi ıslıksız taşıdım... Bakışlarımdan taşan hüznün kırığı ışıklardan dahi sakınarak. Kömürlükten leğeni bir de... Gürültü yapmaktan çekinerek... Yılların tortusu tozlara yetebildiğince nefesimin gücü. Puf! Burnumun direği kırılmadan hem.

Şap! Gel de anımsama. Anamın, 'eşek sıpası' oğulcuğunu yıkadığı çamaşır leğeni, küçülmüş mü ne... Ben hiç büyümediğime göre!

Kulaklarımdan asılıverecekmişim duygusu... Çocukluğumun.

Ancak bu kez dışında kaldım... Geçmişin değil, sadece leğenin.

Bağdaş da kurmadım. Kıyısına çömeldiğim leğende yağmurdan damlalar biriktirdim... Hafifinden...

Başıma en sertinden sabun kalıbı... Küt! Ha indi ha inecek endişesiyle düşürdüğüm kaşlarım...

Hâlâ mı içindeyim? Leğenin değil, geçmişin.

Boşalttığım portakalın ikinci yarısında dişlerime işleyen serinlik. Bir şeyler yemeden de duramıyor ki insan. Tamı tamına iki saat üstelik.

Gök yüzünün nice gözünden birkaç çeşme midir payıma düşen; sorulsa, 'Yağmurlar nöbetindeydim.' mi demeliyim? Oysa kar yağardı eskiden.

Saatli maarif takvimi... Yılın son gününe ait yaprağından bir hunidir, incecik. Babamın rakı şişesine uygun. Kıvrımışım bir güzel.

Şişenin başında taç! Eğdim leğeni. Huni açmış ya ağzını, günümüzün mevsimleri gibi şaşkın.

GÜNEŞİN ETLERİ TATLI MIYDI?

Bazı karaları anlattım, karanlıktı

Işıklı- loş günlerdeydik

Eğildik- eğilmedik

Sırtımızda hüznünler

Ağır mıydı- değildi

Taşıdık- taşların oraya bıraktık

Burada bazı karanlıklar

Işıklı günleri ayarttık

Yasemin kokuyordu gül

Bunu yazdım- anlattım

Anı oldu- bol paçalı pantolon

Ayaklarımda siyahî pabuçlar

Ellerimde çatlaklar

Pınara değdirdim

Su içine sızdı- sızaklıktı

Yaşam kördüğüm

Dağlar kör duman

Topal kedi- köpek

Zaman geçiriyor- geçmiyor

Akıl- ak değil

Kalp ne peki- çağın akli

Çiğın altında kalmış

Kösnül atlar- tepelerde

Kuzguni kuşlar- leşler

Güneşin etleri- tatlı mıydı?

Tatmak gerek

Bunu anlattım hep- çocuklara

İhtiyarlar ihtişamlıydı

Yoksul akşamlarda

Sis ve ses

Gelip götürüyordu

Annemin bağladığı tilkileri

Tilkilere özgürlük isteği başkaydı

Bunu anlattım

Günün fıkrası... Tersten ne mümkün okumak.

Neler geçiyor içimden, neler geçecek içinden! Plastik mavilik. Şişenin dibini buluveren yağmur suyu. Sızarak.

Yazı bekleyeceğim. Havaya nem kaptıran suların hiç de beklemeyeceklerini bile bile yazı bekleyeceğim.

İçine gül yaprağı atmak için... Şişenin. İçine gül yapraklı şişeyi atmak için, denizin.

Denizde sırça bir balık. Kalbi titreyen gül yaprağı. Adeta sarhoş.

Sımsıkı tutuyorum yağmurları. Camdan sınırdır, avuçlarımla aklayan... Yüreğimin sıcaklığında kaynadı, kaynayacak...

Yağmurlar işte;
nice sevinçten geçmiş,
nice hüznünden...

BİR SAYI DEĞİL

İki- Hep söylendi
gerçek dışımızda değil, dediler
Üç-Herkesin baktığı uzak açılı
gerçek
ben gerçeğe ta içinden bakıyorum
onu çekirdekten soyuyorum
gerçek de oluyor insan zamanla
insan zamanda gerçek oluyor
Dört-On'a kadar saymak istedim, payıma hep
dokuz düştü
Beş-Her saç teli kayan bir yıldız...
İŞTE AVCUMDA BAK
PEŞİNE DÜŞÜYORSUN GEÇMİŞTEN BİR YANGININ
AMA ALEV BENİM SAÇLARIM
SONRA BENİM GÖVDEM
Altı-O yıldıza tutun. Tenin ıpslak
şiir burda imkânsız değil. bu yeryüzünde
sana bakıyorum mürekkepbalığı gözlerimle
ellerimle
yalnız sana
Yedi-Nefesini tut
nefesini tut
nefesini tut
Sekiz-Çocuk kuytuda çıt sesi. çocuk
kimsesiz parkta bir şiirle ayakta kalmaya çalışan
birbirine sarılmış evler kadar
korkulu
ve titreyerek
otuz dört,otuz beş, yüz, iki yüz... biz yalnız
sayı mıyız yeryüzünde?
ben kadını. hayatı sayılarla ölçen bir terazim
yok
Dokuz-Nefesimi tuttum
Üç
İki
BİR
Akşam benim eteklerime de konup gelecek

MONOLOG

yarası gece annem
sustuğunda. gizli bir ırmağın için için
iç çekerek gülümsediği bir gökyüzüne doğmuşum

kör bir bıçakla ortasından yarılan narın
yarısını kayıp
yarısını aşk sandım

şarkıda diyor ya
"ben sana mecburum sen yoksun"
vallahi Samime öyle diyor;Attılâ besbelli,an gelmiş ve ölmüş

*tembel bir yağmur başlıyor sabah erkenden
kırılıyor umudun sırçası
bütün köşelerden tuzla buz dört nala bir esinti*

*sararmış, diyorum yapraklar üşümekten
düşünmekten, diyorsun saçlarımda ve sakalımda aklar
güllüyoruz. inanmıyoruz bir yıl daha geldi
gittiği gibi sessizce*

bu şehir seni başka seviyor
bu yağmur, bu bildiğimiz her şey
bütün nitelikler, belgisizler sorular
bunları bana bırakma, üzülebiliriz

her gece pek çok rüyada
sesini bir ipin ucunda
sallanır görüyorum kimsesiz bir lunaparkta

korkarsan gelirim istediğin saatte.
korkma
gel de

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.